

VACANCES

He tornat d'unes microvacances: un dia sencer per anar a destí, un per tornar i dos per estar allà. Encara que no sembli possible ho és. El 50% del temps el vaig invertir en el viatge. Vaig arribar ahir i començo a escriure quan a Fornells plou a bots i barrals, i un llamp mal caigut m'ha deixat sense llum ja fa estona. Una altra forma d'escriure, en la penombra, que fa molt temps no exercitava i que pot resultar interessant. L'aigua renta els arbres i les plantes d'una manera inusual i agraïda i, amb les finestres obertes, m'esplaió amb la ploma com feia temps no feia. I és que els llocs per a la meua inspiració ja no son els mateixos que abans, i allà on em sortien les idees, ara seria incapaç d'escriure-hi una sola ratlla. Sembla mentida.

Bé, doncs, tornar-hi. Vaig tenir l'oportunitat de tornar a Son Catiu, a Artà (Mallorca) -allà on l'illa s'acaba- per veure la família. Hi vaig estar l'estiu del 2003, i en tornant vaig escriure per a la revista l'article "L'ull del sabal·lí". Allà m'esperava el meu nét, en Lluc, i això sol ja feia decidir el viatge. Vaig pensar que per fugir de les cues de l'aeroport, una bona manera d'anar a Mallorca podia ser amb vaixell, per allò que de petit havia sentit de "cruzar el charco". I aquí la vaig cagar. No es pot pensar.

Vaig reservar anada i tornada amb una companyia que no diré el nom, però que de ganes me'n moro. I ja em tens cofoi cap al port de Barcelona amb el meu cotxe disposat a embarcar. I havia de ser dues hores abans, a dos quarts de tres, per sortir a dos quarts de cinc de la tarda. Em vaig posar a l'única i llarga cua on havia de canviar el tiquet electrònic per la tarja d'embarcament. Al cap d'una hora, la cua, en lloc de disminuir, augmentava per moments. No anem bé, vaig pensar. Els nervis van començar a fer presència en el personal i el merder va esclatar quan, de cop i volta, es van obrir quatre garites més, i com que la cua era com un cargol que anava i venia, els últims es van girar i van quedar els primers. L'ambient es va escalfar i els crits i les empentes aparegueren. Va entrar un guarda de seguretat reclamat per una dona que deia que un home l'havia insultat. Un altre va cridar el guarda i li va dir: "Posi ordre". Aquest li va contestar: "Señora, esto no es de mi jurisdicción, he entrado porque me han dicho que habia un altercado". "Quina poca solta", va replicar la dona. "Señora, no me falte..."

La companyia diu que el viatge dura quatre hores i mitja, però la cosa funciona de la següent manera: el vaixell surt amb una hora de retard, a mig viatge et diuen que per raons tècniques el viatge es demora mitja hora, que després resulta ser una hora, i quan arribes a port t'has d'esperar mitja hora més perquè el pràctic et vingui a buscar. Total: sis hores pel cap baix. Una enganyifa que vaig haver de suportar amb ambient glacial anant, i amb una calor insuportable tornant, a causa de les deficiències de l'aire condicionat. El vaixell era com una immensa guarderia, i la mainada, incontrolada i histriònica, campava per les seves per tot el recinte, davant la mirada impotent d'uns pares extenuats i incapaços de fer-hi res. "Cuida-te'n tu, que jo ja no puc més", li deia una dona a un home al meu costat.

Vaig arribar a Palma a les onze de la nit i, per acabar-ho d'adobar, em vaig perdre tres cops, el navegador es va trastocar, no reconeixia les noves autopistes ni les noves autovies i em volia fotre a mar. Primer vaig anar cap a Andrax, llavors cap a l'aeroport, on vaig girar per tornar a Palma. Llavors vaig travessar tota la ciutat i vaig agafar l'autopista que va a Lluçmajor, i en lloc de sortir a Manacor vaig continuar fins al final. Vaig haver de recular per agafar la sortida bona i llavors fer via cap a Artà. Total, que després de recórrer tota l'illa una vegada i mitja com un home boig, i amb un entrepà des del matí, a les dues de la matinada em menjava les albergínies farcides que m'havia preparat l'Antonia. L'endemà, veient en el diari el col·lapse de l'aeroport de Barcelona, els aixecaments dels peatges amb 75 km de cues fins al Vendrell, i el rescat de 600 passatgers d'un tren de la benaurada Renfe a càrrec dels bombers, vaig arribar a la conclusió que això meu hauria pogut ser pitjor.

La tranquil·litat total de Son Catiu va fer el miracle que l'endemà no em recordés de les trifulgues passades. Artà estava de festes i vàrem dinar a Can Jaume, un hostalet de veritat on vaig poder degustar un "frit" de sípia, llengua de vedella amb tàperes, i calamarsos farcits, regat amb un bon vi de Binissalem. Per postres, gelat d'ametla.

A Son Catiu hi ha dues gossetes que no aixequen un pam de terra i que son més llestes que la gana: l'Ametla i na Clapa. Cada una té una espècie de pilota de goma i quan arribes te les deixen als peus, perquè els hi llencis. Si piques, ja n'ets i et passes el dia, del matí al vespre, llençant pilotes.

El segon dia vaig visitar la platja de Betlem, al nord-oest d'Artà, on la carretera s'acaba, prop de Cap de Ferrutx. Si hom hagués d'imaginar una platja a la mediterrània tranquil·la, segur que seria aquesta, ja que estirant molt deuríem ser una vintena de persones. Aigües pures i platja de còdols, tenia al davant la badia d'Alcúdia i darrera les tremendes muntanyes d'Artà o el Parc Natural de la Península de Llevant. De retorn a Artà, "trampó" i una "porcella" cuinada amb mà mestra.

S'hora baixa del segon dia me la vaig passar descansant, menjant i ja de nit, observant la volta negra del cel amb els estels penjant, tot acariciant la pell suau del meu "nin".

I l'endemà, a la tornada, un caramull de despropòsits va fer que estant a port per embarcar a dos quarts de nou del matí, arribés a Girona a les set del vespre. El mateix temps que el març passat vaig trigar per anar de Barcelona a Frankfurt i des d'allí travessar tot el continent africà fins a Johannesburg. A Mallorca en vaixell, "nunca mais".

MOWGLI

Nota: Al cap de dos dies d'haver escrit aquest article, llegeixo al diari que el vaixell de les meves desventures s'havia espatllat entre Mallorca i Eivissa. Només van poder baixar els passatgers que anaven sense cotxe. Els altres es van haver d'esperar sis hores per poder esbudellar el vaixell i treure els vehicles. Es veia a venir: havia d'acabar així.

